

মৰমৰ সন্তানসকল – সুখ আৰু দুখৰ খেলখনক তোমালোকেহে জানা, আধাকল্প হ'ল সুখ আৰু আধাকল্প হ'ল দুখ, পিতা দুখ হৰণ কৰি সুখ দিবলৈ আহে

প্ৰশ্ন: বহুত সন্তানে কোনটো কথাত আন্তৰিক সন্তোষ লাভ কৰি নিজকে বৰ বুদ্ধিমান বুলি ভাবি আত্ম প্ৰশংসাত বিভোৰ হৈ থাকে?***

উত্তৰ: বহুত সন্তানে ভাবে আমি সম্পূৰ্ণ হৈ গলোঁ, আমি কমপ্লিট (সম্পূৰ্ণভাৱে) তৈয়াৰ হৈ গলোঁ। এনেকৈ ভাবি নিজেই আন্তৰিক সন্তোষ লাভ কৰি থাকে। এয়াও নিজকে বৰ বুদ্ধিমান বুলি ভবা হৈ গ'ল। বাবাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল এতিয়া বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোক পাৱন হৈ গ'লে তেতিয়া আকৌ সৃষ্টিও পাৱন লাগিব। ৰাজধানী স্থাপন হ'ব, এজনেতো যাব নোৱাৰে।

গীত: তুমহী হো মাতা, তুমহী পিতা হো... (তুমিয়ে মাতা, তুমিয়ে পিতা...)**

ওঁম শান্তি। এয়া সন্তানসকলে নিজৰ পৰিচয় লাভ কৰে। পিতায়ে এনেকৈ কয় – আমি সকলো আত্মা হওঁ, সকলো মনুষ্যই হয়। ডাঙৰে হওক বা সৰুৱেই হওক, প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি), ৰজা-ৰাণী সকলোৱে মনুষ্য। এতিয়া পিতাই কয় – সকলো আত্মা হয়, মই আকৌ সকলো আত্মাৰ পিতা হওঁ সেইবাবে মোক কোৱা হয় – পৰমপিতা পৰমাত্মা অথবা চুপ্ৰীম (সৰ্বোচ্চ)। সন্তানসকলে জানে যে আমাৰ; আত্মাসকলৰ তেওঁ পিতা হয়, আমি সকলো ব্ৰাদাৰ্ছ (ভাই ভাই)। আকৌ ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভাই-ভনীৰ উচ্চ নীচ কুল হয়। আত্মাসকলতো সকলো আত্মাই হয়। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। মনুষ্যইতো একো বুজি নাপায়। তোমালোকক পিতাই বহি বুজায় – পিতাকতো কোনেও নাজানে। মনুষ্যই গায় – হে ভগৱান, হে মাতা-পিতা কিয়নো উচ্চতকৈও উচ্চতো এজন হোৱা উচিত নহয় জানো। তেওঁ হৈছে সকলোৰে পিতা, সকলোকে সুখ দিওঁতা। সুখ আৰু দুখৰ খেলকো তোমালোকে জানা। মনুষ্যইতো ভাবে, এতিয়াই সুখ, এতিয়াই দুখ। এইটো নুবুজে যে আধাকল্প সুখ, আধাকল্প দুখ হয়। সন্তোপ্ৰধান, সন্তো, ৰজো, তমো নহয় জানো। শান্তিধামত আমি আত্মাসকল থাকো গতিকৈ তাত সকলো সঁচা সোণ হৈ থাকে। বিকাৰৰ লেপ তাত থাকিব নোৱাৰে। যদিও নিজৰ নিজৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) আত্মাত নিহিত হৈ থাকে কিন্তু সকলো আত্মা পবিত্ৰ হৈ থাকে। অপবিত্ৰ আত্মা থাকিব নোৱাৰে। এই সময়ত আকৌ কোনো পবিত্ৰ আত্মা ইয়াত থাকিব নোৱাৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণসকলো পবিত্ৰ হৈ আছা। তোমালোকে এতিয়া নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰা। তেওঁলোক (দেৱতাসকল) হ'ল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। তোমালোকক জানো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি কোৱা হ'ব। যদিও শংকৰাচাৰ্য হওক অথবা যিয়েই নহওক দেৱতাসকলৰ বাহিৰে আন কাকো সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি ক'ব নোৱাৰি। এই কথাবোৰো জ্ঞান সাগৰৰ মুখেৰে তোমালোকেহে শুনা। এইটোও জানা যে জ্ঞান সাগৰ এবাৰেই আহে। মনুষ্যইতো পুনৰ্জন্ম লৈ আকৌ আহে। যদি কোনোবাই জ্ঞান শুনি গৈছে, সংস্কাৰ লৈ গৈছে তেন্তে পুনৰ আহে, আহি শুনে। উদাহৰণ স্বৰূপে কোনোবা 6-8 বছৰীয়া হ'লেও ভালদৰে বুজিব পৰা হৈ যায়। আত্মাতো সেইটোৱে নহয় জানো। তেওঁলোকৰ শুনি ভাল লাগে। আত্মাই বুজি পায় আমি পুনৰ পিতাৰ সেই জ্ঞান পাই আছোঁ। আন্তৰিক আনন্দ থাকে, আনকো শিকোৱাত লাগি যায়। তীব্ৰতাৰে লাগি যায়। যেনেকৈ যুদ্ধ কৰোঁতাসকলে সেই সংস্কাৰ লৈ যায় তেতিয়া সৰুকালতেই সেইটো কামত আনন্দৰে লাগি যায়। এতিয়া তোমালোকেতো পুৰুষাৰ্থ কৰি নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব লাগে। তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা যে হয়তো নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব পাৰা নতুবা শান্তিধামৰ মালিক হ'ব পাৰা। শান্তিধাম হৈছে তোমালোকৰ ঘৰ – য'ৰ পৰা তোমালোক ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছা। এয়াও কোনেও নাজানে কিয়নো আত্মাৰ বিষয়েই নাজানে। তোমালোকেও জানো আগতে এইটো জানিছিল যে আমি নিৰাকাৰী লোকৰ পৰা ইয়ালৈ আহিছোঁ। আমিও বিন্দু হওঁ। সন্ধ্যাসীসকলে যদিও কয় যে ভ্ৰুকুটিৰ মাজত আত্মা ষ্টাৰ (তৰা) থাকে, তথাপিও বুদ্ধিত ডাঙৰ ৰূপ আহি যায়। সালগ্ৰাম বুলি কোৱা বাবে ডাঙৰ ৰূপ বুলি ভাবি লয়। আত্মা সালগ্ৰাম হয়। যন্তু ৰচনা কৰে তেতিয়া তাতো ডাঙৰ ডাঙৰ সালগ্ৰাম বনায়। পূজা কৰাৰ সময়ত সালগ্ৰামৰ ডাঙৰ ৰূপহে বুদ্ধিত থাকে। পিতাই কয় – এয়া সকলো অজ্ঞানতা। জ্ঞানতো মইহে শুনাওঁ, জগতত আন কোনেও শুনাৰ নোৱাৰে। এইটো কোনেও নুবুজায় যে আত্মাও বিন্দু, পৰমাত্মাও বিন্দু। তেওঁলোকেতো অথও জ্যোতিস্বৰূপ ব্ৰহ্ম বুলি কৈ দিয়ে। ব্ৰহ্মকে ভগৱান বুলি ভাবি লয় আকৌ পাচত নিজকে ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। তেওঁলোকে কয় – আমি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ সূক্ষ্ম আত্মাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰোঁ। তাৰ পাচত ডাঙৰ জ্যোতিত লীন হৈ যাওঁ। লীন হৈ গ'ল তাৰ পাচত কি! পাৰ্টো (ভূমিকাও) লীন হৈ যাব। কিমান ৰং (ভুল) হৈ যায়।

এতিয়া পিতা আহি ছেকেওত জীৱনমুক্তি দিয়ে আকৌ আধাকল্প পাচত ছিৰি নামি (অৱনতি হৈ) জীৱন বন্ধনত আহে। পুনৰ পিতা আহি জীৱনমুক্ত কৰি তোলে, সেইবাবে তেওঁক সকলোৰে সংগতি দাতা বুলি কোৱা হয়। গতিকে যিজন পতিত-পাৱন পিতা হয় তেওঁকে স্মৰণ কৰিব লাগে, তেওঁৰ স্মৃতিৰেহে তোমালোক পাৱন হ'ব। নহ'লে হ'ব নোৱাৰা। উচ্চতকৈও উচ্চ এজনে পিতা। বহুত সন্তানে ভাবে – আমি সম্পূৰ্ণ হৈ গলোঁ। আমি কমপ্লিট তৈয়াৰ হৈ গলোঁ। এনেকৈ ভাবি আন্তৰিক সন্তোষ লাভ কৰে। এয়াও নিজকে বৰ বুদ্ধিমান বুলি ভবা (আত্ম প্রশংসা)। বাবাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, এতিয়া বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া আকৌ সৃষ্টিও পাৱন লাগিব। এজনেতো যাব নোৱাৰে। কোনোবাই যিমানে চেষ্টা নকৰক যে আমি সোনকালে কৰ্মাৰ্থী হৈ যাওঁ – কিন্তু সেয়া নহ'ব। ৰাজধানী স্থাপন হ'ব লাগিব। যদিও কোনোবা ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) পঢ়াত বহুত হুচিয়াৰ হৈ যায় কিন্তু পৰীক্ষাতো সময়ত হ'ব নহয় জানো। পৰীক্ষাতো সোনকালে হ'ব নোৱাৰে। এয়াও এনেকুৱা। যেতিয়া সময় হ'ব তেতিয়া তোমালোকৰ পঢ়াৰ ৰিজাল্ট (ফলাফল) ওলাব। যিমানে ভাল পুৰুষাৰ্থী নহওক, এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে আমি কমপ্লিট তৈয়াৰ হৈ গলোঁ। নহয়, কোনো আত্মাই এতিয়া 16 কলা সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। কেৱল নিজৰ অন্তৰক আনন্দিত কৰিব নালাগে যে আমি সম্পূৰ্ণ হৈ গলোঁ। নহয়, সম্পূৰ্ণ অন্তিমতহে হ'ব। নিজকে বৰ বুদ্ধিমান বুলি ভাবিব (সকলো জানো বুলি আত্ম প্রশংসাত বিভোৰ হ'ব) নালাগে। এয়াতো গোটেই ৰাজধানী স্থাপন হ'ব লাগিব। অৱশ্যে হয় ইমানখিনি বুজি পায় যে বাকী অলপ সময় আছে। মিছাইলো ওলাই গৈছে। আগতে এইবোৰ বনাবলৈও সময় লাগিছিল পাচত প্ৰেক্ষিচ্ (অভ্যাস) হৈ যায় তেতিয়া তৎক্ষণাত বনাই লয়। এয়াও সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বিনাশৰ বাবে বোমা বনাই থাকে। গীতাতো মিছাইল শব্দটি আছে। শাস্ত্ৰত আকৌ লিখি দিছে যে পেটেৰে লোহা ওলাল, পাচত এয়া হ'ল। এই সকলোবোৰ মিছা কথা নহয় জানো। পিতা আহি বুজায় – তাকে মিছাইল বুলি কোৱা হয়। এতিয়া এই বিনাশৰ আগতে আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে। সন্তানসকলে জানে – আমি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আছিলোঁ। সঁচা সোণ আছিলোঁ। ভাৰতক সঁচা খণ্ড বুলি কয়। এতিয়া মিছা খণ্ড হৈ গৈছে। সোণো আচল আৰু নকল নাথাকে জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানি গৈছা – পিতাৰ মহিমা কি! তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, সত্য, চৈতন্য হয়। আগতেতো কেৱল গায়ন কৰিছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি পিতাৰ সকলো গুণ আমাৰ মাজত আহৰণ কৰি আছোঁ। পিতাই কয় যে প্ৰথমতে স্মৃতিৰ যাত্ৰা কৰা, মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। মোৰ নামেই হৈছে পতিত-পাৱন। গায়নো কৰে – হে পতিত-পাৱন আহা, কিন্তু তেওঁ আহি কি কৰিব, এয়া নাজানে। এজনীয়েতো সীতা নহয়। তোমালোক সকলোৱে সীতা।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বেহদলৈ লৈ যাবলৈ বেহদৰ কথা শুনায়। তোমালোকে বেহদৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা জানা যে মেল (পুৰুষ) আৰু ফিমেল (স্ত্ৰী) সকলোৱে সীতা। সকলো ৰাৱণৰ কাৰাগাৰত আছে। পিতা (ৰাম) আহি সকলোকে ৰাৱণৰ কাৰাগাৰৰ পৰা উলিয়ায়। ৰাৱণ কোনো মনুষ্য নহয়। এয়া বুজোৱা হয় – প্ৰত্যেকৰে 5 বিকাৰ আছে, সেইবাবে ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। নামেই হ'ল বিষয় ৱৰ্ল্ড (বিকাৰী বিশ্ব), সেয়া হ'ল ৱাইচলেচ ৱৰ্ল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব), দুয়োটা বেলেগ বেলেগ নাম। এয়া বেষ্যলয় আৰু সেয়া শিৱালয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নিৰ্বিকাৰী বিশ্বৰ মালিক আছিল। এওঁলোকৰ আগত গৈ বিকাৰী মনুষ্যই মূৰ দোঁৱায়। বিকাৰী ৰজাসকলে সেই নিৰ্বিকাৰী ৰজাসকলৰ আগত মূৰ দোঁৱায়। এয়াও তোমালোকে জানা। মনুষ্যইতো কল্পৰ আয়ুসৰ বিষয়েই নাজানে তেন্তে কেনেকৈ বুজিব পাৰিব যে ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়া আৰম্ভ হয়। আধা আধা হোৱা উচিত নহয় জানো। ৰামৰাজ্য, ৰাৱণৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয় বুলি ক'ব তাক লৈ বিবুদ্ধিত কৰি দিছে।

এতিয়া পিতাই বুজায় – এই 5000 হাজাৰ বছৰৰ চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে আমি 84 জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰোঁ। আকৌ আমি ঘৰলৈ যাওঁ। সত্যযুগ ত্ৰেতাতো পুনৰ্জন্ম লয়। সেয়া হৈছে ৰামৰাজ্য আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত আহিব লাগে। এয়া হৰা-জিকাৰ খেল। তোমালোক জয়ী হ'লে স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। পৰাজিত হ'লে নৰকৰ মালিক হোৱা। স্বৰ্গ বেলেগ, কোনোবা মৰিলে তেতিয়া কয় – স্বৰ্গলৈ গমন কৰিলে। এতিয়া তোমালোকে জানো তেনেকৈ ক'বা কিয়নো তোমালোকে জানা যে স্বৰ্গ কেতিয়া হ'ব। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে জ্যোতি জ্যোতিত (আত্মা পৰমাত্মাত) সমাহিত হৈ গ'ল বা নিবাৰ্ণত গ'ল। তোমালোকে ক'বা কোনেওতো 'জ্যোতি জ্যোতিত' সমাহিত হৈ যাব নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতি দাতা বুলি এজনৰে গায়ন কৰা হয়। সত্যযুগক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। এতিয়া হৈছে নৰক। ভাৰতৰে কথা। বাকী ওপৰত একো নাই। দেলৱাড়া মন্দিৰত ওপৰত স্বৰ্গ দেখুৱাইছে গতিকে মনুষ্যই বুজি লয় যে যথায়থ স্বৰ্গ ওপৰতে আছে। হেৰ' ওপৰত ছাদত মনুষ্য কেনেকৈ থাকিব, বুদ্ধিহীন নহ'ল জানো। এতিয়া তোমালোকে ক্লিয়াৰ (স্পষ্ট)কৈ বুজোৱা। তোমালোকে জানা যে ইয়াতে স্বৰ্গবাসী আছিল, ইয়াতে আকৌ নৰকবাসী হয়। এতিয়া পুনৰ স্বৰ্গবাসী হ'ব লাগে। এই

নলেজ (জ্ঞান) হয়েই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ বাবে। কথাও সত্য নাৰায়ণ হোৱাৰে শুনায়। ৰাম সীতাৰ কথা বুলি নকয়, এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথা। উচ্চতকৈ উচ্চ পদ হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ। তেওঁলোকৰ (ৰাম-সীতাৰ) তথাপি দুই কলা কম হৈ যায়। পুৰুষাৰ্থ উচ্চ পদ পাবলৈ কৰা হয় যদি নকৰে তেন্তে চন্দ্ৰবংশী হয়গৈ। ভাৰতবাসী পতিত হয় সেয়েহে নিজৰ ধৰ্মক পাহৰি যায়। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে যদিও সত্যৰ পৰা তমোপ্ৰধান হয় তথাপিও খ্ৰীষ্টিয়ান সম্প্ৰদায়ৰ নহয় জানো। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলেতো নিজকে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। এয়াও বুজি নাপায় যে আমি দৰাচলতে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হয়। ৰাণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয় জানো। তোমালোকে সোধা – হিন্দু ধৰ্ম কোনে প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে? তেতিয়া বিবুদ্ধিত পৰে। দেৱতাসকলৰ পূজা কৰে তেন্তে দেৱতা ধৰ্মৰ নহ'ল জানো। কিন্তু বুজি নাপায়। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। তোমালোকে জানা – আমি প্ৰথমতে সূৰ্যবংশী আছিলোঁ পাচত আন ধৰ্মবোৰ আহে। আমি পুনৰ্জন্ম লৈ আহি থাকোঁ। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবাই যথার্থ ৰীতিৰে জানে। স্কুলতো কোনোবা ষ্টুডেণ্টৰ বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণ হয়, কাৰোবাৰ বুদ্ধিত কমকৈ ধাৰণ হয়। ইয়াতো যিসকল অকৃতকাৰ্য হয় তেওঁলোকক ক্ষত্ৰিয় বুলি কোৱা হয়। চন্দ্ৰবংশীত গুছি যায়। দুই কলা কম হৈ নগ'ল জানো। সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া বেহদৰ হিষ্টী-জিঅ'গ্ৰাফী (বুৰঞ্জী-ভূগোল)ৰ জ্ঞান আছে। সেই স্কুলততো হদৰ হিষ্টী-জিঅ'গ্ৰাফী পঢ়ে। তেওঁলোকে জানো মূলবতন, সূক্ষ্মবতনক জানে। সাধু-সন্ত আদি কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে – মূলবতনত আত্মাসকল থাকে। এয়া হৈছে স্থূলবতন। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। এয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সেনা বহি আছে। এই সেনাই পিতাক আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত জ্ঞান আছে। বাকী কোনো হাথিয়াৰ আদি নাই। জ্ঞানৰ দ্বাৰা 'স্ব'ৰ দৰ্শন হৈছে। পিতাই, ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান দিয়ে। এতিয়া পিতাৰ আশ্ৰয় হৈছে যে ৰচয়িতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। যিয়ে যিমান স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হয়, আনকো তেনেকুৱা কৰি তোলে, যিয়ে বেছি সেৱা কৰে তেওঁলোকে বেছি পদ পাব। এয়াতো কমন (সাধাৰণ) কথা। গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিয়াৰ বাবেই পিতাক পাহৰি গ'ল। কৃষ্ণক ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰি। তেওঁক পিতা বুলি কোৱা নহ'ব। উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। পতিত-পাৱন বুলি পিতাক কোৱা হয়, তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়া আমি শান্তিধামলৈ উভতি যাম। মনুষ্যই মুক্তিৰ বাবে কিমান মগজ খটুৱাই থাকে। তোমালোকে কিমান সহজকৈ বুজোৱা। তেওঁলোকক কোৱা – পতিত-পাৱনতো পৰমাত্মা হয় তেন্তে গংগা স্নান কৰিবলৈ কিয় যোৱা! গংগাৰ পাৰত গৈ বহে যাতে তাতেই মৃত্যু হয়। আগতে বংগত যেতিয়া কোনোবা মৰিবৰ সময় হয় তেতিয়া গংগালৈ গৈ 'হৰিবোল' বুলি কৈছিল। এনেকৈ ভাবিছিল যে এওঁ মুক্ত হৈ গ'ল। এতিয়া আত্মাতো ওলাই গ'ল। আত্মাতো পবিত্ৰ নহ'ল। আত্মাক পবিত্ৰ কৰোঁতা পিতাই হয়, তেওঁকে মাতে। এতিয়া পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পিতা আহি পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি তোলে। বাকী নতুনকৈ ৰচনা নকৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাৰ যিবোৰ গুণ আছে, সেয়া নিজৰ মাজত ধাৰণ কৰিব লাগে। পৰীক্ষাৰ আগতে পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজকে কম্পলীট (সম্পূৰ্ণ) পাৱন কৰি তুলিব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত নিজকে বৰ বুদ্ধিমান বুলি ভাবিব (সকলো জানো বুলি আত্ম প্ৰশংসাত বিভোৰ হ'ব) নালাগে।

(2) স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব লাগে আৰু আনকো তেনেকুৱা কৰি তুলিব লাগে। পিতা আৰু চক্ৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা বেহদৰ কথা শুনি নিজৰ বুদ্ধি বেহদত ৰাখিব লাগে। হদত আহিব নালাগে।

বৰদান: চুইট চাইলেন্স (মিঠা শান্তি)ৰ ল'ভলীন (স্নেহত লীন হৈ যোৱা) স্থিতিৰ দ্বাৰা নষ্টোমোহা সমৰ্থ স্বৰূপ হোৱা**
দেহ, দেহৰ সম্বন্ধ, দেহৰ সংস্কাৰ, ব্যক্তি অথবা বৈভৱ, বায়ুমণ্ডল, ভায়ব্ৰেচন (প্ৰকম্পন) সকলো থকা সত্বেও নিজৰ ফালে যাতে আকৰ্ষিত নকৰে। জগতৰ লোকে চিঞৰি থাকক আৰু তোমালোক অচল হৈ থাক। প্ৰকৃতি, মায়া সকলোৱে লাষ্ট (শেষৰ) বাজি লগাবলৈ নিজৰ ফালে যিমনে আকৰ্ষিত নকৰক কিন্তু তোমালোক উপৰাম আৰু পিতাৰ স্নেহী হোৱাৰ স্থিতিত ল'ভলীন হৈ থকা – ইয়াক কোৱা হয় দেখিও নাচাবা, শুনিও নুশুনিবা। *এয়াই চুইট চাইলেন্স স্বৰূপৰ ল'ভলীন স্থিতি, যেতিয়া এনেকুৱা স্থিতি হ'ব তেতিয়া কোৱা হ'ব নষ্টোমোহা সমৰ্থ স্বৰূপৰ বৰদানী আত্মা।*

শ্লোগান: হোলী (পবিত্ৰ) হংস হৈ অৱগুণৰূপী পাথৰ ত্যাগ কৰি গুণৰূপী মুকুতা বোটলি গৈ থাকা।**
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!